

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-101/16

**SC Paper Consult SRL
proti
Direcția Regională a Finanțelor Publice Cluj-Napoca
in
Administrația Județeană a Finanțelor Publice Bistrița Năsăud**

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe,
ki ga je vložilo Curtea de Apel Cluj)

„Predhodno odločanje – Obdavčenje – Davek na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Pravica do odbitka – Pogoji za izvajanje – Člen 273 – Nacionalni ukrepi – Boj proti davčni utaji in izogibanju davkom – Račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki ga je davčna uprava razglasila za ‚nedejavnega‘ – Nevarnost utaje – Zavrnitev pravice do odbitka – Sorazmernost – Neupoštevanje dokazov o neobstoju davčne utaje ali davčne izgube – Časovna omejitev učinkov prihodnje sodbe – Neobstoj“

Povzetek – Sodba Sodišča (drugi senat) z dne 19. oktobra 2017

1. *Usklajevanje davčne zakonodaje – Skupni sistem davka na dodano vrednost – Odbitek vstopnega davka – Nacionalna ureditev, s katero je izključena pravica do odbitka v primeru transakcije, sklenjene z davčnim zavezancem, ki je razglašen za nedejavnega – Obveznosti davčnega zavezanca – Pregled javnega seznama davčnih zavezancev, ki jih je davčna uprava razglasila za nedejavne – Sistematična in dokončna zavrnitev pravice do odbitka, ki ne omogoča predložitve dokaza o neobstoju davčne utaje ali izgube davčnih prihodkov – Nedopustnost*

(Direktiva Sveta 2006/112, kakor je bila spremenjena z Direktivo 2010/45)

2. *Vprašanja za predhodno odločanje – Razlaga – Časovni učinki razlagalnih sodb – Retroaktivni učinek – Omejitev s strani Sodišča – Pogoji – Dobra vera zainteresiranih – Zahteve – Obstoj izjemnih okoliščin*

(člen 267 PDEU)

1. Direktivo Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost je treba razlagati tako, da nasprotuje nacionalni ureditvi, kakršna je ta iz postopka v glavni stvari, v skladu s katero je davčnemu zavezancu zavrnjena pravica do odbitka davka na dodano vrednost, ker je davčni organ države članice subjekt, ki je zanj na podlagi računa, na katerem so ločeno navedeni stroški in davek na dodano vrednost, opravil storitve, razglasil za nedejavnega, pri čemer je bila ta razglasitev nedejavnosti javna in na internetu dostopna vsem davčnim zavezancem v tej državi, če je ta zavrnitev pravice do odbitka sistematična in dokončna ter ne omogoča predložitve dokaza o neobstoju davčne utaje ali izgube davčnih prihodkov.

V skladu s členom 273, prvi odstavek, Direktive 2006/112 lahko države članice določijo še druge obveznosti, kot te, ki so določene s to direktivo, za katere menijo, da so potrebne za pravilno pobiranje DDV in za preprečevanje utaj.

Vendar ukrepi, ki jih sprejmejo države članice, ne smejo preseči tistega, kar je nujno potrebno za doseg te ciljev. Zato jih ni mogoče uporabiti tako, da bi lahko sistematično posegali v pravico do odbitka DDV in posledično v nevtralnost DDV (sodbi z dne 21. marca 2000, Gabalfrisa in drugi, od C-110/98 do C-147/98, EU:C:2000:145, točka 52, in z dne 21. junija 2012, Mahagében in Dávid, C-80/11 in C-142/11, EU:C:2012:373, točka 57).

Sodišče je večkrat razsodilo, da organ zavezancu ne more naložiti opravljanja zapletenih in daljnosežnih preverjanj glede njegovega dobavitelja ter s tem nanj dejansko prenesti svoje naloge nadzora (glej v tem smislu sodbi z dne 21. junija 2012, Mahagében in Dávid, C-80/11 in C-142/11, EU:C:2012:373, točka 65, in z dne 31. januarja 2013, Stroy trans, C-642/11, EU:C:2013:54, točka 50).

Vendar pa ni v nasprotju s pravom Unije od subjekta zahtevati, da ravna razumno, kot se od njega lahko upravičeno zahteva, da se prepriča, da transakcija, ki jo je opravil, ni del davčne utaje (glej v tem smislu sodbi z dne 27. septembra 2007, Teleos in drugi, C-409/04, EU:C:2007:548, točki 65 in 68, in z dne 21. junija 2012, Mahagében in Dávid, C-80/11 in C-142/11, EU:C:2012:373, točka 54).

Nacionalna ureditev iz postopka v glavni stvari na zavezanca ne prenaša naloge nadzora organa, ampak ga obvesti o rezultatu upravne preiskave, iz katere izhaja, da pristojni organ več ne nadzira zavezanca, ki je bil razglašen za nedejavnega, bodisi ker ta zavezanec ni več vložil davčnih obračunov, določenih z zakonom, bodisi ker je navedel identifikacijske podatke o registriranem sedežu, na podlagi katerih zadevni davčni organ ne more ugotoviti tega sedeža, bodisi ker dejavnosti ne opravlja na registriranem sedežu ali prijavljenem davčnem domicilu. Edina obveznost, naložena davčnemu zavezancu, je namreč ta, da preveri seznam zavezancev, razglašanih za nedejavne, ki je izobešen na sedežu nacionalne uprave in objavljen na internetni strani te agencije, pri čemer se ta preveritev enostavno opravi.

Vendar to, da davčni zavezanci ne morejo dokazati, da transakcije, sklenjene s subjektom, razglašenim za nedejavnega, izpolnjujejo pogoje iz Direktive 2006/112 in zlasti, da je ta subjekt državni zakladnici plačal DDV, presega to, kar je potrebno za doseganje legitimnega cilja, ki mu sledi ta direktiva.

(Glej točke od 49 do 54, 60 in 61 ter izrek.)

2. Glej besedilo odločbe.

(Glej točke od 64 do 67.)